

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **O. A.,** zastoupeného Mgr. Pavlem Bobkem, advokátem se sídlem v Praze 6, Muchova 9/223, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2004, č. j. 63 Az 105/2004 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Pavla Bobka, se sídlem v Praze 6, Muchova 9/223, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2004, č. j. 63 Az 105/2004 - 17, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 7. 5. 2004, č. j. OAM-1781/VL-06-08-2004, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že ze všech procesních úkonů učiněných stěžovatelem v řízení před správním orgánem je zřejmé, že neopustil Ukrajinu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ani ze strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině

nebo zastávání politických názorů. Proto důvody jím uplatněné nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ministerstvo tedy nepochybilo, když zamítlo jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, když bylo zjištěno, že opustil Ukrajinu kvůli neschopnosti nahradit škodu, kterou způsobil ve snaze vyhnout se jednání poškozených majitelů osobního automobilu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel nejprve obecně vytýkal krajskému soudu porušení právních předpisů a v jejím doplnění k výzvě soudu jednak odkázal na podanou kasační stížnost, jednak vytknul ministerstvu, že nezjistilo přesně a úplně skutkový stav věci a důkazy, které si opatřilo pro své rozhodnutí nebyly úplné, když hodnotilo, a následně po něm i soud, situaci obecně bez ohledu na konkrétní okolnosti a popis situace v místě bydliště stěžovatele. Poukázal na to, že převážel pro soukromou firmu nakoupené vozy a stalo se mu, že jeden vůz zničil. Majitelé po něm požadovali finanční částku ve výši 12 000 USD s tím, že pokud ji nezaplatí, vyhrožovali mu odejmutím tělesných orgánů. Několikrát jej rovněž fyzicky napadli. Policie, na kterou se obrátil, mu nepomohla. Dále odkázal na čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a čl. 23 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv. Rovněž namítal, že ministerstvo hodnotilo situaci v zemi stěžovatele pouze obecně bez zjištění konkrétních údajů vztahujících se k tvrzením stěžovatele. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřilo nesouhlas s jejím obsahem, neboť jak vyplývá i ze správního spisu, postupovalo plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Potíže stěžovatele se soukromými osobami – majiteli firmy nenaplňují skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti především uplatnil zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu krajský soud právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně a stejně tak se v napadeném rozhodnutí dostatečně opírá o důvody, které ho opodstatňovaly dospět k předmětnému výroku, jímž byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, když skutečnosti uváděné stěžovatelem, tj. že opustil Ukrajinu kvůli neschopnosti nahradit škodu a vyhnout se jednání poškozených majitelů osobního automobilu na Ukrajině, nelze jednoznačně pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu podřadit, a jsou proto naplněny důvody pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Stěžovatel dále vytýkal ministerstvu, že nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a důkazy, které si opatřil pro své rozhodnutí nebyly úplné, když hodnotil, stejně jako následně i soud, situaci obecně bez ohledu na konkrétní okolnosti a popis situace v místě bydliště stěžovatele. Tento důvod lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však ani toto pochybení v rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že si ministerstvo obstaralo dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se danou žádostí zabývalo zodpovědně a spolehlivě, stěžovateli byla dána dostatečná možnost se k věci vyjádřit. Z hlediska posouzení provedených důkazů neshledal Nejvyšší správní soud žádné pochybení v rozhodnutí ministerstva. Jeho odůvodnění považuje za dostatečně podrobné, důkazy jsou hodnoceny ve vzájemných souvislostech, přičemž základní příčina rozhodnutí ministerstva spočívala v tom, že tvrzená obava stěžovatele nemůže spadat pod zákonné důvody § 12 zákona o azylu. S tímto závěrem ministerstva i krajského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje, když je zřejmé, že skutková zjištění se opírají především o jeho tvrzení. Proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Pokud se stěžovatel dále dovolával ustanovení čl. 13 odst. 2, 14 odst. 1, 23 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv, těmito námitkami se Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat, neboť šlo o námitky, resp. důvody, které stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl, a proto se jednalo o námitky podle § 104 odst. 4 zákona s. ř. s. nepřípustné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť věc byla vyřízena v souladu s § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s, podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Odměnu zástupce žalobce určil Nejvyšší správní soud ve výši 2150 Kč za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání soudu - odůvodnění kasační stížnosti) podle ust. § 11 odst.1 písm. b, d vyhlášky č. 177/1996

Sb., ve znění pozdějších předpisů, a náhradu hotových výdajů 2 x 75 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu